

Filistin Halk Kurtulu Cephesi

FHKC

FHKC Filistin Halk Kurtulu Cephesi

Filistin; adı Ortadoğu'yla özdeşleştirilen bir asrı geçkin bir zamandır 'sorun 'olma kimliğini muhafaza eden küçük bir Ortadoğu ülkesi. El Nakba'nın üzerinden yarım asırdan fazla bir zaman geçmesine karşın artan Siyonist işgalle birlikte halkların direnişi için hala bir umut olmayı sürdürmekte. Hiç bitmeyen bir direniş, taşla yazılan bir tarih. Filistin halkı tüm bu zaman boyunca mücadeleden hiç vazgeçmedi. Gerek kurduğu örgütlü yapılarıyla gerekse de intifada döneminde olduğu gibi kendiliğinden halk ayaklanmalarıyla Siyonist İsrail'e karşı direndi.

1967 yılından sonra mücadelenin ana eksenini Filistinli Örgütler oluşturmakta. Filistin örgütlerini de üç başlıkta toplamak mümkün. İlki mücadelenin öncülü, burjuva yapısı ve son zamanlarda karıştığı yolsuzluk olayları ve Hamas'la girdiği iktidar mücadelesiyle adını duyuran Fetih, ikincisi kökleri Mısırlı Müslüman Kardeşler örgütüne dayanan ve İsrail'in bir dönem Filistin mücadelesini

zayıflatmak, bölmek için icraatlarına, kurumsallaşmasına göz yumduğu İslami hareketler ve sonuncu olarak da sol hareketler. Şüphesiz Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) gerek mücadele tarihi gerekse de mücadelesini yoksul emekçi halka dayandırmakla Filistin sol örgütleri içerisinde önemli ve ayrı bir yere sahip.

FHKC nin Kökenleri

El Nakba'nın hemen ertesinde George Habbaş ve arkadaşları Filistinli, Suriyeli, Mısırlı ve Kuveytli öğrencilerden oluşan Kata'ib Al Arabi'yi (Arap Komando Müfrezesi) kurdu. Örgütün hedefinde İngiliz emperyalistleri, İsraili Siyonistler ve işbirlikçiler vardı. Sonrasında bu oluşum Arap Milliyetçi Hareketi'ne evirilecektir.

1959 yılında Ahmet Cibril, Filistin Kurtuluş Cephesini (FHC) kurdu, örgüt 1961 yılında ilk silahlı eylemini gerçekleştirdi. 1962 yılında kendini Marksist Leninist olarak ilan eden Arap Milliyetçi Hareketinin, Habbaş önderliğindeki Filistin kolu olan Geriye Dönüş Yiğitleri 1966 yılında gerilla savaşına karar verdi. Fakat Nasır'la görüşen ve Nasır'ın silahlı mücadelenin ertelenmesi isteğinin kabul edilmesi nedeniyle silahlı mücadele bir yıl ertelendi. Ancak 1967 savaşının Arap ülkeleri için tam bir hezimet olmasından sonra Geriye Dönüş Yiğitleri FKC 'e ile birleşerek Filistin Halk Kurtuluş Cephesi adını aldı. FHKC, bu iki örgütün yanı sıra Filistin Özgürlük Cephesi Müfrezeleri, Filistin Özgürlüğü için Ulusal Cephe ve bir dizi örgütün bir araya gelmesiyle kuruldu. Örgüt, ilk silahlı eylemini 6 Ekim 1967 de gerçekleştirdi. Bu birleşmeden bir yıl sonra Ahmet Cibril FHKC den ayrılarak FHKC-Genel Komutanlık'ı kurdu. Asıl önemli ayrışma Nayif Havatme önderliğindeki grubun FHKC' nin içindeki ılımlıları 'küçük burjuvaziyi temsil eden toy kahve entelektüelleri' olmakla itham edip 1969 yılında Filistin Demokratik Halk Cephesi'ni (FDKC) kurmasıyla yaşandı. FDKC yi FHKC den ayıran diğer önemli görüş farklılığı; FHKC nin küçük burjuvazinin bir kısmını devrimci bir bileşen olarak görmesi fakat buna karşın FDKC nin yoksul köylülerden ve işçilerden oluşan Asya proleteriyasını mücadelenin ana eksenine oturtmasıdır.

FHKC nin Stratejisi ve Mücadele Dinamikleri

FHKC, Şubat-1969 yılında yaptığı ilk kongresiyle 'Filistin Kuruluşu Stratejisi' adını verdiği belgeyle stratejisini belirlemiştir. Örgüt öncelikle 'kitlelerin düşmanlarını tanıdıkları, onun güçlü ve zayıf olduğu noktaları anladıkları, düşmanları ile mücadelede kendilerini destekleyen ve ittifak halinde olan güçlerin saptanmasına yardımcı olan' teori olarak nitelendirdikleri 'politik teori' nin

önemine dikkat çekmektedir. Bu politik teorinin bilimsel, kitlelere ulaşabilecek kadar net ve anlaşılır olması, genellemelerin ötesine geçen ve savaşçıların karşılaştıkları tüm sorunlarda onlara rehber olabilecek strateji ve taktiği derinlemesine açıklayabilen vasıflara sahip olması gerekmektedir. Savaşla ilgili net bir bakış açısına sahip olmayan ve sadece silahlı mücadeleye dayanan bir ulusal hareketin planlamadan yoksun bir şekilde eninde sonunda hatalar yapan bir kumara dönüşeceği belirtilmektedir. Hareketin politik teoriye bu denli önem atfetmesinin sebebi ilk oluşum yıllarındaki deneyimlerine dayanmaktadır. Zira Habaş tarafından 'doğrudan eylem-hızlı ve etkili eylem'in cazibesine kapılmak olarak anlatılan disiplinsiz, refleksif saldırılara dayalı silahlı eylemlerin istenilen etkiyi yaratmaması Habaş ve arkadaşlarını bilimsel temelleri olan teorik bir donanıma sahip siyasi örgütlenmeye itmıştır.

Politik teorinin önemi ve niteliği üzerine yapılan bu tespitten sonra düşmanlarımız kim sorusuna cevap aranmaktadır. Kitlelerin düşmanlarını tanımasını savaşın resminin netleşmesi için gerekli gören örgüt, dört tane düşman belirlemiştir.

Bunlardan birincisi politik ve askeri bir güç olarak İsrail'dir. İsrail, saldırgan, yayılmacı, ırkçı yapısını korumak ve Filistin topraklarını, Filistin halkının özgürlüklerini, haklarını yeniden kazanılmasını engellemek için Yahudi nüfusunu mobilize etmeye çalışan politik, askeri ve ekonomik bir varlık olarak tanımlanmıştır. İsrail'in teknolojik üstünlüğünün ve bu üstünlüğünün kendisine verdiği kolay hareket etme kabiliyetinin mücadele içerisinde unutulmaması gerektiği ve İsrail'in de bir ölüm kalım savaşı verdiği vurgulanmıştır. Belirtmek gerekir ki gerek örgütün yayın organlarında yayınlanan yazılarda gerekse de strateji belgesinde belirtildiği şekliyle mücadelenin sadece Siyonist İsrail'e karşı yürütüldüğü, Yahudilerin bu mücadelenin hedefi olmadığı vurgulanmıştır. Hatta İsrail'in mücadeleyi Yahudi karşıtıymış gibi göstermeye çalıştığına dikkat çekilmiştir.

İkinci düşman Dünya Siyonist Hareketidir. İsrail'i dünya Siyonist hareketinin ayrılmaz bir parçası, hareketin Ortadoğu'daki kolu olarak gören Halk Cephesi, İsrail'le savaşın yalnızca İsrail'le değil alt yapısı dünya Siyonist hareketinin gücüyle oluşturulan bir İsrail'le olduğunu b0 b0 bke e y e

için örgütleyerek ideolojik destek sunmaktadır.

FHKC, üçüncü düşman olarak dünya emperyalizmini göstermektedir. İsrail dünya emperyalizminin Ortadoğu'daki müttefiki olmakla, emperyalizmin varlığını ve çıkarlarını Filistin topraklarında koruyan temel güçtür. İsrail dünya emperyalizmi için bu anlamlar içermekle birlikte, emperyalizm İsrail için de daha fazla finans kaynağı, daha çok silah, daha fazla destek anlamını taşımaktadır tespiti yapılmaktadır.

Dördüncü düşman feodalizm ve kapitalizmle temsil edilen Arap gericiliği olarak belirtilmiştir. Bağımsız bir varlık gösteremeyen fakat çıkarları Arap gerici rejimleriyle temsil edilen Arap kapitalizmi dünya kapitalizminin zayıf halkası olarak tanımlanmaktadır. Arap gericiliğini dünya emperyalizminin bir uzantısı olarak tarif ettikten sonra Arap dünyasının milyonerleri, tacirleri, bankerleri, feodal ağaları, krallar, emirler, şeyhler, büyük işletme sahipleri olarak sayılan Arap kapitalizminin bileşenlerinin milyonlarını korumak için Ortadoğu topraklarını yabancı mallar ve yabancı yatırımcılar için pazar olmaya çalıştırdığı tespiti yapılmaktadır. FHKC'nin yerinde tespitiyle Arap gericiliği, sürekliliği emperyalizmin varlığına bağlı olan ve bu sebeple her daim emperyalizm safında yer alacak bir yapılanmadır. Arap gericiliğini düşman olarak tanımlaması Halk Cephesi'ni Fetih gibi ulusalcı yapılardan ayıran önemli bir noktadır. Zira Fetih gerici Arap rejimleriyle savaşmayı ' ülkelerin içişlerine karışmamak' argümanı ile reddetmiştir. Fetih'in sadece ulusal bağımsızlıktan bahsedip, toplumsal devrimden bahsetmemesi onu Filistin burjuvazisi için de çekici kılmıştır. Bu ideolojik ayırım FHKC ile Hamas'ı da ayıran bir unsurdur. Hamas da Fetih gibi gerici Arap rejimleriyle savaşan bir anlayışa sahip değildir. George Habaş çeşitli kereler Filistin mücadelesinin Arap ulusal mücadelesinin bir parçası olduğu ve birleşik bir Arap Partisine ihtiyaç duyulduğunu dile getirmiştir.

FHKC düşman tespitini yaptıktan sonra yapılması gerekenleri de belirlemiştir. Bunlar;

- Sağlam temellere oturtulmuş bir devrimci teori ve devrimci politik düşünce tarzı
- Güçlü politik bir örgüt
- Devrimci ittifak
- Silahlı mücadelenin ilkin gerilla savaşını biçimini alması ve uzun süreli halk

savaşı doğrultusunda geliştirilmesi ile düşmanın teknik ve askeri üstünlüklerine karşın zaferin garanti altına alınması.

Niteliği ve şekli belirlenen bu mücadeleyi hangi devrimci bileşenler verecektir ? FHKC in bu soruya verdiği cevap emekçiler, köylüler ve küçük burjuvazinin bir kesimi şeklindedir. Öncelikle tüm Filistin halkının topraksız kaldığı, sürgün edildiği ve de tüm sınıflarıyla İsrail'e karşı aynı konumda yer aldığı tespitinin bilimsellikten uzak olduğu tespiti yapıldıktan sonra Filistin halkının da keskin sınıfsal ayrımlar içerdiği belirtilmiştir. Filistin burjuva sınıfı topraksız ve çıkarsız değildir. Devrimci sınıfların ve onların rollerinin sınıfsal bakış açısıyla analizi yapılması gerektiği, ulusal kurtuluş mücadelelerin aynı zamanda sınıf savaşları olduğu analizi yapılmaktadır. Küçük burjuvazinin devrimci bileşen olarak görülmesi noktasına ayrıca değinmek gerekmektedir. Zira bu tespit FHKC ve FDKC'yi ayıran temel unsurdur. FHKC ye göre zanaatkar, öğretmen, memur, avukat, küçük esnaf v.s. gibi eğitimli gruplardan oluşan küçük burjuvazinin bir kesimi rahat yaşamaya alışan, temel gereksinmelerini artı değerle kazananlardan oluşan ve sınıf atlama kaygısı taşıyan kişilerden oluşur. Fakat küçük burjuvazinin bir kesimi de temel yaşam gereksinimlerini işçiler ve köylüler gibi kıt kanaat temin edebilen, onlar gibi kamplarda yaşayan değışime istekli devrime yakın kişilerden oluşur. İşte böyle tarif edilen küçük burjuvayla ittifak kurulabilir. Fakat sınıfsal koşullarının bir yansıması olarak küçük burjuvazi, devrimin liderliğini elde etmek için gereken bilgiye ve bilinç düzeyine sahiptir. Bu sebepten küçük burjuvazinin, onun programının ve stratejisinin önderliği elde etmesine izin verilmemelidir.

FHKC Filistin burjuvazisinin doğası gereği devrimci safta yer alamayacağı dolayısıyla 'Hepimiz gerillayız', 'Topraksız olduktan sonra zengin ve fakir yoktur' 'Filistin halkı tüm sınıflarıyla mücadele de yer alıyor' sloganlarının gerçeklikten uzak ve hoşgörülle karşılanamayacağını teslim etmektedir. Habbaş'a göre Filistin burjuvazisi, Filistin hareketi emperyalistleri tehdit eder derecede güçlendiğinde kendi sınıfının çıkarlarını korumak için hareket edecektir.

FHKC, 1948, 1956 ve 1967 savaşlarının yenilgisinden yola çıkarak mücadele biçimi olarak konvansiyonel savaş yerine, halk kurtuluş savaşı formülünü önermektedir. Bundan hareketle halk savaşının temel özellikleri ;

-Devrimci teoriye dayalı sağlam örgütlenmiş bir parti,

-İşçi ve köylülerin önderliğinde devrim,

-Geniş, kararlı birleşik ulusal cephe,

-Halk kurtuluş savaşı ve uzun süreli direniş olarak belirlenmiştir.

Gerilla savaşı uzun süreli savaşın ilk aşaması olarak görülmektedir. FHKC Filistin Kurtuluş Hareketinin amacını Filistin'de Arap ve Yahudilerin eşit haklar ve kurallarla yaşayacağı ve Arap ulusal varlığının dünyanın tüm ilerici güçleri ile barış içerisinde yaşaması için temel bir parça oluşturacak demokratik ulusal bir devlet olarak belirlemiştir. Bu da saldırganlığa, sömürüye, yayılcılığa ve Filistin topraklarında emperyalist çıkarlarla organik bağlantısı ile askeri politik ve ekonomik bir varlık olarak İsrail'in yok edilmesiyle sağlanacaktır.

Marksist Kimli i-Parti Perspektifi

Kendini Marksist bir örgüt olarak tanımlayan ve devrimci politik teorinin önemine dikkat çeken FHKC; Marksizm'i insanlığa karşı tüm sorunları bilimsel ve devrimci bir biçimde açıklayan yegane ideoloji olarak görmektedir. Marksizm, bilgiye ulaşma çabasındaki insanlık tarihinde doğayı, yaşamı, toplumu ve tarihi açıklayan biricik teori olarak kabul edilmektedir. Marksizm; diyalektik materyalizm ve tarihsel materyalizm ile doğayı ve toplumu anlamaya yarayacak bilimsel ve diyalektik yaklaşım sunar. Bu bağlamda Marksist teori ve bakış açısı ve Marksizm'in rehberliğinden yoksun tüm devrimci çabaların sendelemesi, kafasının karışması ve çöküşü kaçınılmazdır. FHKC Marksizm'i statik bir ideoloji olarak görmemektedir. Halk Cephesi'ne göre Marksizm'i sınırlar içine hapsederek onu fosilleştirmek yerine, çağımızın devrimci deneyimleri ile Marksizm'i zenginleştiren tüm teorik çabaların göz önüne alınması gerekmektedir. Aksi durumun Marksizm'i katı bir doktrine dönüştüreceği inancındadır. Marksizm ve Leninizm'i kendisine ilke edinmiş Arap partilerinin devrimi gerçekleştirememesinin sebebi olarak Marksizm'e söylemsel bağımlılık ve teorinin katı ve fosilleşmiş bir şekilde ele alınması olarak kabul etmiştir. Bu bağlamda Marksizm'e eleştirel bakmakla ilgili olarak 5. Kongresin'de ;

'Teorinin eleştirel bir zeminde yeniden gözden geçirilmesine ve Arap gerçeğini Marksizm'in Arapsallaştırılmasını da göz önüne alarak ve durağanlığı reddederek onun bir yenilenme ve sınava tabi tutulmasına karar verdi' kararına varmıştır.

Bu konuda Dr.Faysal Darraj; bürokrasinin Marksizm'i karikatürize ettiğini,

çoraklaştırdığını belirterek; insanlar arasındaki hiyerarşilerin yok edildiği, egemenlik teslimiyet ilişkilerin reddedildiği, aklın yüceltilerek entelektüel etkileşimin sağlandığı, düşünsel çoğunculuk ve diyalogu öngören Marksist bir örgüt tanımlaması getirmiştir.

Marksist ideolojiyle donatılmış devrimci bir parti işçilerin, köylülerin ve devrimci sınıfların partisidir. Bu sebeple köylerde ve kamplarda örgütlenmeyi kendine ilke edinmiştir. Parti kitlelerin önderidir. Parti her zaman kitleleri takip etmeli, onun sorunları ile ilgilenmeli, çözüm üretmelidir.

FHKC devrimci entelektüellerin partinin ve devrimin inşasında temel bir unsur olduğunu kabul eder. Bu bakış açısına göre kitlelerle ve savaşçılarla birlikte yaşayan, tevazu gösteren, kitleye öğrettiği kadar kitleden de öğrenmesini bilen entelektüeller devrime net bir bakış açısı, işçilere politik bilinç taşınmasını sağlarlar.

Bu aşamada FHKC'nin ulusal kurtuluş savaşlarına nasıl baktığını incelemek gerekebilir. Strateji belgesinde ulusalcı hareketler için;

' Avrupa burjuvazisinin çıkar elde etmek ve korumak için ortaya koyduğu ulusalcı tezahür ile geri kalmış ülkelerde ortaya çıkan ulusalcı tezahür aynı değildir. Geri kalmış ülkelerde ulusalcılık, köleleştirilmiş halkların emperyalizme, kapitalizmin en yüksek aşamasına karşı harekete geçmesi çerçevesi içerisinde devrimci bir durum olarak ortaya çıkar' nitelendirmesi yapılmıştır. Buradan Halk Cephesi'nin bütün ulusalcı hareketlerin ilerici olarak addedilemeyeceği, ulusalcı hareketin niteliği, tarihsel veriler ışığında içinden çıktığı ulusal ve bölgesel konjoktürel durumla birlikte değerlendirilmesi gerektiği sonucuna varılabilir. Nitekim Ahmet Saadat Filistin ulusal mücadelesi için 'Mücadelemiz antiemperyalisttir. Tüm dünyadaki antiemperyalist mücadeleyle bir direniş inşa etmeliyiz' değerlendirmesi yapacaktır.

Bu nokta da FHKC'nin birleşik Arap ulusalcılığını öngören Nasırcılık'a bakış açısı değerlendirilmeye muhtaçtır. Zira Filistin Kuruluşu Stratejisi belgesinde detayları ile incelenen ve kanımızca fazlaca önem atfedilen Nasırcılık, 1967 savaşına kadar Arap coğrafyasına egemen olan hakim ideolojidir. Kendi dönemi içerisinde ilerici ve devrimci nitelikler taşısa da son tahlilde burjuva bir hareket olup tıpkı diğer burjuva hareketler gibi kendi sınıfının çıkarları söz konusu olduğunda bu çıkarları korumak için hareket edecektir. Bu nedenle Nasır'ın, sadece kendisine muhalif

İslami Hareket yandaşlarını değil, komünistleri de tutuklattırması, faaliyetlerine izin vermemesi bir sınıf refleksi olarak doğaldır. Nitekim Filistin tarihinde önemli bir yere sahip Kara Eylül olaylarında Nasır'ın bırakın Filistinli örgütlere yardım etmeyi, bir kınama bildirisi bile sunmaması hareketin dar görüşlü burjuva mahiyetinden kaynaklıdır.

FHKC nin Filistin Mücadelesindeki Yeri ve Önemi

1967 Arap-İsrail savaşının Arap devletleri açısından ağır bir yenilgiyle sonuçlanması, Filistinli önderlerin, Filistin Halkı'nın kurtuluşunun Arap devletlerine bağlı olmayıp bizzat Filistinlilerin yürüteceği ve ezilen Arap uluslarıyla yapılacak mücadele birliğinde olduğunu anlamalarını sağladı. Bu tarihten itibaren FHKC yoksul mahallelerde, mülteci kamplarında örgütlendi. FHKC önderi George Habbaş'ın mülteci kamplarında çok sevilmesinin sebebi de FHKC nin kendine ilke edindiği bu politikadır.

1967 savaşından sonra hazırlanan BM 242 sayılı kararı İsrail'in tanınmasını öngördüğünden FHKC-Genel komutanlık ve Arap Kurtuluş Cephesi ile birlikte 1974 yılında Red Cephesi'ni kurdu

Lübnan savaşında Arafat'ın Lübnan'dan çıkma planlarına karşı çıkararak 80 gün boyunca Beyrut'un düşmemesi için çarpıştı. Bu savaşta direnkarlığı sayesinde üye sayısını iki katına çıkardı. Red Cephesi'ni kurması, Lübnan işgalinde ve 1.İntifadaki oynadığı etkin rol kendisine büyük prestij sağladı. Özellikle birinci intifada FHKC' nin 1970 ler ve 1980'lerdeki suskunluğunu bozan ve atılım yapmasını sağlayan bir süreci içermektedir. Zira Birinci İntifada da üstlendiği etkin rol, 5. Kongre kararlarına da yansımış ve 'İntifada mücadelemizin eksenidir' görüşü benimsenmiştir. 'özgürlük ve bağımsızlık' sloganları daha bir somut hale gelmiştir. Kendisini yoksul halk kitlelerinin partisi olarak tanımlayan FHKC, 5. Kongresinde buna ayrı bir önem atfederek;

'Kongre Filistinli sendikalara ve demokratik kitle örgütlerine büyük önem verdi. Kongre acil konulardan biri olarak sendikaların Filistin mücadelesindeki, İntifadaki rollerini daha aktif hale getirmeye katkıda bulunacak direktifler belirledi' diyecektir.

Kara Eylül olaylarında katliamlara karşı savaşta yine en önde Halk Cephesi vardı. 1970'li yıllarda gerçekleştirdiği uçak kaçırma, rehin alma ve askeri eylemleri ile Filistin sorununa ve mücadelesine tüm dünyanın dikkatini çekmeyi başardı.

FHKC, İsrail devletinin meşruluğunu öngören Oslo anlaşmasını asla kabul etmedi. Ahmet Saadat Oslo anlaşmasını 'Filistin burjuvazisi ile işgalci İsrail arasında neredeyse ticari bir anlaşma' olarak nitelendirdi. Habbaş'a göre Oslo anlaşması mültecilerin geri dönüş hakkını hedef almaktaydı. Nihayetinde FHKC 6. Kongresinde Oslo'yu tanımadığını deklare etti. Geri dönüş hakkını savunmak için her yerde El-Awda komiteleri, kampanyalar düzenledi.

FHKC, 1974 yılında terk ettiği FKÖ'ye 1987 yılında geri döndü. Bu geri dönüşün temel iki nedeni vardı. Birincisi mücadelenin coğrafyasının değişerek Filistin'e kayması ve bunun da içerde silahlı mücadele yürüten örgütlerin birlikteliğini dayatması, diğer sebep ise kendini belli etmeye başlayan İslami hareketlere karşı sol örgütlerin kendilerini burjuvazi safında konumlandırmaları. ABD'nin hegemonik çıkarları için Ortadoğu'da bir yeşil kuşak yaratma çabasıyla birlikte gerileyen solun yerine bölge de İslami Hareketler boy vermiştir. Tabi İslami hareketlerin güç kazanmasının sebepleri arasında 1970'li yıllarda Nasirizm'in zayıflaması, İran devriminin İslami hareketler üzerindeki olumlu etkisi de sayılmalıdır. Filistin pratiğinde ise İslami Hareketlerin Oslo süreci boyunca silahlı mücadeleyi devam ettirmeleri ve yolsuzluklara bulaşmamaları etken olmuştur. Fakat Halk Cephesi, İslami örgütlere karşı toptancı bir red içerisinde olmadı. George Habbaş'ın 'politik İslam' olarak kavramsallaştırdığı İslami Hareketlere karşı genel önyargılarla yaklaşılmaması, bu hareketlerin mücadelecî yönünün de göz ardı edilmemesi yaklaşımı benimsenmektedir.

FHKC son olarak 2000 yılında 6. Kongresini yaptı. Bu kongrede George Habbaş genel sekreterliğe tekrar aday olmadığından yapılan seçim sonucu Ebu Ali Mustafa Genel sekreterliğe seçildi. Seçildikten sonra İsrail'in düzenlediği bir suikast sonucu öldürüldü. Bunun üzerine genel sekreterliğe Ahmet Saadet seçildi. FHKC Ebu Ali Mustafa'nın intikamını almak için Siyonist Ulusal Birlik Partisi Başkanı ve İsrail Turizm Bakanı olan faşist Rehavam Zeevi'yi öldürdü. Bu saldırı neticesinde İsrail, Arafat'ı Ramaallah'da kuşatarak Ahmet Saadat ve 4 yoldaşının tutuklanmasını sağladı. İsrail 2006 yılında Ahmet Saadat ve arkadaşlarının tutulduğu Eriha cezaevini basarak onu ve yoldaşlarını kaçırdı. Şuan da bir İsrail cezaevinde tutulmaktadırlar.

Bitirirken

Sovyetler'in çöküşü tüm dünya devrimci hareketleri gibi FHKC'yi de olumsuz etkiledi. Halk Cephesi'nin 1970 ve 80 lerdeki etkinliğini sonradan

gösterememesinin başlıca sebepleri solun küresel krizi, Sovyetlerin çöküşü ve Filistin koşulları için doğru olmayan bir devrim modeline hatalı bağlanış olarak gösterildi. Filistin için, Ortadoğu'da Nasırcılık'la vücut bulan Arap Ulusçuluğunun bitmesi de ulusal kurtuluş savaşı veren sol örgütlerin zayıflamasını hızlandırdı.

Tüm bunlara rağmen 1970'lerden itibaren Arafat'ın ve Fetih'in uzlaşmacı çizgisine ve antidemokratik tavırlarına rağmen mücadeleden taviz vermemesi, kurulduğu günden bu yana mücadelesini yoksul, emekçi halka dayandırması ve militanlarının yoksul halkla aynı koşullarda yaşaması kendisine haklı bir saygınlık kazandı. Tüm tarihi boyunca devrimci dayanışmaya önem verdi ve dünyadaki birçok devrimci grupla ittifak kurdu, dünyanın farklı yerlerinden gelen devrimcilerin kamplarında eğitilmesini sağladı.

Ulusal mücadelede kadının ulusal, sosyo-ekonomik ve toplumsal savaş verdiğini belirten Halk Cephesi, ulusal kurtuluş mücadelesinde kadın-erkek yan yana sloganını benimsedi. Kadının uğradığı cins ayrımcılığı ve ikincilliği konusunda istenilen hedeflere ulaşamasa da Halk Cephesi'nin kadın üyeleri kimi liderlik pozisyonlarını kazandı, Filistin içinde ve dışında askeri operasyonlara katıldı, komiteler kurdu ve kendi içinde Leyla Halid gibi bir kahraman çıkardı.

Son olarak 'Filistin ulusal hareketinde ve kısmen FHKC'de yaşanan kriz' ana gündem maddesiyle 6. Kongresini gerçekleştiren FHKC silahlı direniş koşullarının varlığının devam ettiğini teyit ederek Filistin ulusal mücadelesinin hedefleri olarak;

Kendi kaderini tayin hakkı

Başkenti Kudüs olan bağımsız bir devletin kurulması

Mültecilerin geri dönme hakkı

Başlıklarını belirlemiştir. Bu başlıklar Filistin devletinin kurulması için temel ölçütlerdir.

FHKC kuruluş yıllarındaki görkemli gücüne şuan sahip olamasa da halende ezilen Filistin Halkı için bir umut olmayı sürdürmekte. George Habaş'ın dediği gibi ;

'İsrail'in gücü, her şeyden önce bizim zayıflığımızda yatıyor'

İntifada kuşağına saygıyla.....

Aynur Şengal

THK P-C